

rende herskende Parti. Og Midlet mod disse Uvornheder i den ærede Repræsentants Valgkreds i sin Tid skulde altsaa efter det ærede Medlems Mening have været dygtige Prygl. Disse Højrebøller i Kredsen, den ærede Repræsentants gamle Meningsfæller, skulde have haft Prygl, saa havde det nok hjulpet, hvis det var sket for 30 Aar siden, havde vi nu haft et bedre Lyngby. Men man gik ikke den Vej, man gik en anden Vej. Socialdemokratiet vandt Fremgang trods alt, og der kom en Tid, hvor det kunde finde Lokale, „Rustenburg“ aabnede sig. Ganske vist blev Værten i den Anledning skældt læsterlig ud af den ærede Repræsentants Organ i Lyngby. Men dette, at Arbejderbevægelsen, at Socialismen trængte sig ind, forædlede Sindene, saa at der blev en bedre Tone, politiske Modstandere kunde mødes til Fællesmøder. Det ærede Medlem, Kammerjunker Skeel og jeg, holdt en hel Kampagne i Vinteren 1897—98, hvor der hele Kredsen igennem mødte en fra hver Side, forhandlede i en nobel Tone og paa den sømmeligste Maade. Det var Virkningen af den socialdemokratiske Opdragelse, den politiske Vækkelse i Kredsen. Jeg tvivler om, at hvis man for 30 Aar siden havde anvendt Prygl, man da var kommen saa langt, som man nu er kommen i Kraft af andre Midler og en bedre Udvikling.

Nielsen-Kirkelund: Jeg skal svare det ærede Medlem, som nu satte sig, paa det Spørgsmaal, han rettede til mig, om jeg troede, at en Godsejer, naar han gjorde sig skyldig i de Forbrydelser, her ere nævnte i § 3 under 1 og 2, blev straffet. Ja, jeg tror det, og jeg er aldeles vis paa, at den Tid vil komme, da vi alle staa lige for Loven. Jeg er vis paa, at den nuværende højtærede Justitsminister vil arbejde hen til, at Loven skal være en Rettesnor, lige for os alle. Jeg tror ikke, at en Godsejer kan blive fri for Straf, naar han gør sig skyldig i de Forseelser, her ere nævnte i § 3 under 1 og 2.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Borgbjerg: Jeg maa gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at der i § 5 staar, at Gerningsmanden kun bør straffes, hvis de „i øvrigt foreliggende Oplysninger ikke bestemt afkræfte den Formodning om Tilbøjelighed til raa og voldsom Fremfærd, som Forbrydelsen fremkalder.“ Altsaa, det iigger i Dommerens Haand at afgøre, om de i øvrigt foreliggende Oplysninger bekræfte eller svække Formodningen om Tilbøjelighed til raa eller voldsom Fremfærd. Det ærede Medlem maa slet ikke have læst disse Ord, naar han kan gøre sig til Talsmand for en saa stærk Tro som den, at Overklassen særlig skulde blive ramt af dette Forslag.

Rørdam: Efter de mange og lange Udtalelser, der ere fremførte om denne Sag, vil jeg fatte mig i stor Korthed og kun gøre et Par Bemærkninger, inden Lovforslaget gaar i Udvalg. Jeg vil ikke indlade mig paa at fælde nogen Dom om, hvor vidt det er rigtigt at give professionelle Slagsbrødre Prygl eller ikke, jeg tror, det er et vanskeligt Spørgsmaal at afgøre, jeg tror, der kan siges overordentlig meget for og imod. Men nu er det saa mærkeligt her, at medens de fleste Medlemmer i Tinget have været enige om, at det maa ske ikke var saa rigtigt at give den Art Mennesker Prygl, har der været stor Enighed om i hvert Fald at give Sædelighedsforbrydere Prygl. Jeg tror, det høje Ting her svæver i en stor Vildfarelse. Det er min Overbevisning, at de allerfleste Sædelighedsforbrydelser, der blive begaaede, bero paa psykisk Abnormitet hos vedkommende, og det er et forældet Standpunkt, naar man tror, at man ved Hjælp af Prygl kan tage psykiske Abnormiteter bort fra Folk. I gamle Dage var det saaledes i vore Sindssygeanstalter, at man pryglede de sindssyge, man troede at kunne prygle Sindssygen ud af dem. Det viste sig imidlertid, at det var et fuldstændig forkert Mittel, og jeg tror ogsaa, at det vil vise sig, hvis man vil undersøge de fleste Sædelighedsforbrydere, at det ikke kan nytte at give dem Prygl, idet de ere psykisk abnorme. Jeg skal nævne et Tilfælde, der er hændt for nylig, som alle de Herrer kende, det var den Voldtægtsforbrydelse, der skete